

i god Tro. I Overensstemmelse med det anførte er Reglen i § 12, 1ste Stykke formet. Det udtalte stemmer med gældende Ret, og dets Rigtighed er ikke blot forudsat i Danske Lov 1—9—13, men der er ogsaa flere Steder i den nyere Lovgivning gjort Anvendelse af Grundsætningen, saaledes f. Eks. i Sølovens §§ 51 og 56 og Firmalovens § 27. Reglen kommer dog ifølge sin Begrundelse kun til Anvendelse, saafremt Tredjemand er i god Tro. Indsaa han, eller burde han indse, at Fuldmægtigen overskred sin Beføjelse, er Retshandelen ifølge det i Slutningen af § 12, 1ste Stykke udtalte ikke bindende for Fuldmagtsgiveren, jfr. den i § 34, 1ste Stykke direkte udtalte Regel og de ovenfor citerede nyere Lovbud, der alle kun beskytte den godtroende Tredjemand. Nogen Grund til at lade Fuldmagtsgiveren blive bunden mod sin Vilje, naar Tredjemand indser eller bør indse, at Fuldmægtigen overskrider sin Beføjelse, foreligger ikke. Det udtalte er anerkendt saavel i tysk som i schweizisk Lovgivning, se den tyske borgerlige Lovbog §§ 171 og 172, sammenholdt med § 164, og den schweiziske Forbundslov om Obligationsretten Art. 33, altsaa endog i Lovgivinger, som iøvrigt anerkende Viljesmangel hos den erklærende som Ugyldighedsgrund, selv om Medkontrahenten er i god Tro. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, paa hvilket Tidspunkt Tredjemand skal have indset eller burdet indse, at Fuldmægtigen overskred sin Beføjelse, for at Tredjemands onde Tro skal kunne paaberaabes af Fuldmagtsgiveren, henvises til det nedenfor ved Udkastets § 41 bemærkede.

Den i § 12, 1ste Stykke angivne Regel passer kun paa de Tilfælde, hvor Fuldmagten foreligger paa anden Maade end ved Fuldmægtigens Gengivelse, saaledes paa de i §§ 14—17 angivne Maader. Naar Fuldmagten derimod ikke har faaet Udtryk ad anden Vej end gennem Fuldmægtigens Gengivelse, saa at Tredjemand ikke har andet end denne at holde sig til — hvilket navnlig gælder de mundtlige Fuldmagter — indeholder en Begræns-

ning af den givne Bemyndigelse tillige en Begrænsning af Fuldmagten. Dennes Indhold bestemmes ved alt, hvad der i saa Henseende er tilkendegivet Fuldmægtigen. Vil Tredjemand stole paa Fuldmægtigens Gengivelse af Fuldmagten, maa han gøre det paa egen Risiko, saaledes at han ikke har noget Krav paa Fuldmagtsgiveren, saafremt det skulde vise sig, at Fuldmægtigen har overskredet sin Beføjelse. Fuldmagtsgiveren har i dette Tilfælde ikke lovet Tredjemand at være bundet ved andet end det, som han virkelig har bemyndiget Fuldmægtigen til at foretage, og Fuldmagtsgiveren bør derfor ikke, selv om Tredjemand er i god Tro, være bundet ved Fuldmægtigens Overskridelse af Bemyndigelsen, jfr. den i Udkastets § 34, 2det Stykke udtalte Grundsætning om Forvanskning af Viljeserklæringer undervejs. Dette er fast antaget i Praksis, og i Overensstemmelse hermed er det udtalt i § 12, 2det Stykke, at naar Fuldmagten alene hviler paa Fuldmagtsgiverens Erklæring til Fuldmægtigen, og denne ved Foretagelsen af Retshandelen har overskredet sin Beføjelse, er Retshandelen ikke bindende for Fuldmagtsgiveren, selv om Tredjemand var i god Tro. Herved er ikke udelukket, at der efter Omstændighederne kan paahvile Fuldmagtsgiveren Erstatningspligt overfor Tredjemand, naar han selv ved mangelfuld Instruktion af Fuldmægtigen eller ved Valg af en for Fejltagelser særlig udsat Person har givet Anledning til Tredjemands Skuffelse gennem Fuldmagtens Overskridelse.

At Tredjemand, uagtet Fuldmagtsgiveren har givet Fuldmagten særlig Tilværelse, f. Eks. gennem Bekendtgørelse i Bladene, faktisk ikke har haft anden Viden om Fuldmagtens Eksistens end den, der hidrører fra Fuldmægtigens Gengivelse af den, idet han ikke har læst paagældende Blad, vil efter Udkastet ikke medføre, at Retshandelen anses som foretaget i Henhold til en Fuldmagt af den i § 19 omhandlede Art, se dog hvad i saa Henseende nedenfor Side 52 bemærkes om skriftlige Fuldmagter.